

„Biometrické doklady se vydávají již více jak 5 let, a umíme jich využít?“

- jaký byl přínos zavedení biometrických dokladů;
- jsou takové doklady účinným prostředkem pro zajištění naší bezpečnosti;
- kdo má při kontrole mého dokladu pravdu? Systém nebo já?
- lze posunout biometrické doklady někam dále? A je to smysluplné?

S přelomem tisíciletí se veškeré lokální bezpečnostní hrozby se staly hrozbami globálními, zejména s odkazem na události z 11 září 2001. Jistě, že neustálé odkazování na tuto událost je v některých souvislostech poměrně laciné, ale pro naše téma je zásadní.

Od tohoto data se nebývale zvýšil tlak na zajištění bezpečnosti během procedur souvisejících s přechodem státních hranic a to zejména v oblasti letecké přepravy.

Jedním z výrazných kroků pro zajištění naší bezpečnosti mělo být zavedení biometrických pasů (ePasů), které byly prvně vydávány v roce 2005 občanům Německa a v těsném sledu v roce 2006 pro občany České republiky a dalších zemím.

Je jednoznačné, že zavedením takto zabezpečených dokladů, byla jejich bezpečnost a odolnost posunuta o několik kroků vpřed. Současně bylo možné aplikovat vysoce sofistikovaná řešení v rámci bezpečnostních procedur při přechodu státních hranic, a tak jsme od roku 2007 mohli projít státní hranicí bez jakékoliv komunikace s hraniční policií za užití systému samoobslužného odbavení (tzv. eGATE).

Pokud se podíváme na průběh inspekční procedury cestovního dokladu, tak ji musíme vnímat jako soubor dvou procedur a to elektronického a optického ověření. U elektronického ověření cestovního dokladu máme při dodržení všech bezpečnostní postupů (certifikační politiky, doporučení procedur ICAO / BSI) téměř absolutní míru jistoty o jejím výsledku, což nelze říci u optického ověření. A potřebujeme vůbec v době elektronických dokladů verifikovat jejich validitu opticky? Odpověď je jednoznačně: Ano! Pokud do této procedury zahrneme i biometrické porovnání obličeje jeho držitele a analýzu bezpečnostních prvků na datové stránce dokladu.

V tento moment se dostáváme do situace, kdy systém realizuje vyhodnocení na základě analýzy obrazu (fotografie, sken datové stránky v různých spektrech viditelnosti) pomocí konkrétního algoritmu, kde výsledkem je interpretace pravděpodobnosti shody s konkrétní možnou mírou chyby.

Z toho vyplývá, že je tedy nezbytné nastavit taková opatření, která budou efektivní s minimalizací falešných alertů (upozornění na možné bezpečnostní riziko), ale při zajištění maximální možné úrovně bezpečnosti.

Samozřejmě u biometrických cestovních dokladů nesmíme zapomenout na zavedení otisků prstu jako druhého biometrického prvku. V tomto případě se nabízí jejich užití v dalších scénářích v rámci inspekčních procedur, kde ale narážíme na omezení daná právním a normativním rámcem.

Aktuální poznatky z praxe naznačují, že zavedení biometrických dokladů bylo správným krokem, nicméně je nezbytné dát patřičný důraz na způsob provedení inspekční procedury. Zcela jistě se nabízí využití existence takových dokladů a zkušeností z jejich inspekcí v privátní sféře (banky, mobilní operátoři, aerolinie..).

Současně není možné opomenout existenci osobních dokladů bez biometrie, kde jejich přítomnost nesmí být ignorována při aplikaci vybraných sofistikovaných řešení.

Závěrem lze konstatovat, že zavedení biometrických cestovních dokladů nám může přinést větší míru bezpečnosti v případě, kdy budeme ochotni obětovat kus svého soukromí a pohodlí.